

Till Folkliksarkivet!
Med vänl. hälsn.
fr. Er Ortsmeddelare
Knut Andersson.

Brevduvan nr 5, 55
maj 1985.

Rapport från Ungskär

Vintern 1985 kommer att gå till hävderna som en kall och sträng sådan. På våra gator och vägar rådde ibland svår halka och man hade fullt upp att göra med att ploga, sanda, salta. På så sätt är det både i städerna och på landsbygden.

Hur var det då ute i havsbandet, bland öarna och skären? Vi var tre man min svåger Oscar, min systerson Jan och jag, som beslöt oss för att i bil färdas ut över isvidderna! Det var lördagen den 16 februari 1985, en solig vindstilla förmiddag. Vi for med bil från Karlskrona till Torhamn. Isen var tjock och bärkraftig då. Man hade stakat ut en väg över den något snötäckt isen. Vägen var endast för gång- och cykeltrafikanter, men vi visste att isen skulle hålla både oss och bilen ut till Ungskär!

Resan ut över isvidderna där solen log vackert över snökristallerna, gick fint. Nu stod vi ute på Ungskär igen! Vi talade vid Göran, som trivs bra på Ungskär. Han läser väderleksrapporterna till SMHI (som sedan hörs i radio). Han Mor Maja är den andra väder-observatören på Ungskär.

Så företog vi en isvandring ut till Sillanabbsflöten. Skönt att skåda litet öppet vatten också. Packisen hade flyttat sig litet den dagen för att snabbt åter packas in. Nog var det fint att se sjöfåglarna bli vigg och änder ligga där på den spegelblanka vattenytan. De gladdes åt litet öppet vatten i en ö-värld bunden av is – fast is inomskärs, packis utomskärs.

När vi återvände till fastlandet och staden hade vi en fin resa. Ett fint minne av isvintern 1985.

Nu när detta skrives börjar Bore att antastas av Våren. Man har redan sett och hört vårfågellarna, och isen tärs upp vid bryggor och landfästen. Snart kommer solens strålar att sätta liv i naturen igen till glädje för oss alla.